

MIJN ZOON, AJACIED

Hajo de Boer

Mijn zoon, Ajacied

Twee seizoenen binnen
de beroemde Ajax-opleiding

Voetbal Inside © 2016 RTL Nederland bv
© Hajo de Boer
© Omslag: Ad Werner
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3403 7
ISBN 978 90 488 3404 4
NUR 489

www.voetbalinside.nl
www.overamstel.com

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

O V E R A M S T E L
uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kabul

Inhoud

Twee telefoontjes	9
In Piet Keizer	18
Toernooi	28
Wat zijn we hier niet?	35
Keepen	40
Topdagje	48
Voorlichting	57
Huiswerk	67
Veldboekje	76
Schande	81
Rondje Mokum	93
Stapelen	98
Schalenavond	102
Nieuwe gezichten	109
Gemengde gevoelens	115
Muziekles	121
Een zekere mate van twijfel	131
Jarig	139
Te klein	152
Op de stropdas	161

Klagen	166
AFC-uit	173
Portugal	177
Superjoden	184
Schelpen	191
Kip piri piri	200
Minibar opdrinken	206
Luca Toni is homo	218
Achteraf	227
Afscheid	233
Broer	243
Irritant klein kutkind	249
Sorry	257

Twée telefoontjes

‘Goedemiddag, met Michel Hordijk van Ajax. Spreek ik met de vader van Felix?’ Zo begon het eerste telefoongesprek. Twee jaar heeft het avontuur uiteindelijk geduurd, een periode die keurig werd afgebakend door twee telefoontjes.

Een week vóór het eerste telefoontje, ergens in mei, had Felix een wedstrijdje gespeeld op de Toekomst, het sportcomplex waar de Ajax-jeugd speelt. Dat was zo gekomen: op het laatste moment bleek er nog een keeper te ontbreken bij een wedstrijd tussen een aantal uitverkorenen van de Ajax-talentendagen en Ajax F1 van het komende seizoen. Ajax had daarom even rondgebeld naar een aantal clubs in de buurt. Hebben jullie misschien nog een keepertje beschikbaar? Bij AFC hadden ze er wel een: Felix.

Felix keepte daar in de F5, sinds een halfjaar. Dat deed hij heel aardig. Ook weer niet dat ik dacht: wat een uitzonderlijk talent. Maar hij deed het in elk geval goed genoeg om dé kandidaat te zijn voor de felbegeerde plek onder de lat bij de AFC F1. Daar was ik best trots op.

Omdat ik zelf niet bij het wedstrijdje bij Ajax aanwezig kon zijn, was ik helemaal aangewezen op het verslag van Kabul. Na afloop belde ze: 'Hij was écht goed. Ze kregen die bal er gewoon niet in... Hij pakte álles. Er waren ook trainers die stonden te kijken en wegliepen om andere mensen erbij te halen. Er kwamen steeds meer mensen kijken. Ze hadden het echt over hem.'

Ik zou overdrijven als ik zei dat ik het telefoontje verwachtte, maar ik was niet verbaasd toen ik een week later in de auto zat en de telefoon ging.

'Goedemiddag, met Michel Hordijk van Ajax. Spreek ik met de vader van Felix?'

'Ja.'

'Ja, nou eh, wij houden Felix al een tijdje in de gaten, en hij heeft hier vorige week een wedstrijd gespeeld, en eigenlijk heeft Felix toen een dusdanig goede indruk gemaakt dat we willen vragen of Felix bij ons in de opleiding wil komen.'

'Goh... Wat leuk om te horen,' zei ik terwijl ik een beetje licht in mijn hoofd werd en moeite had om me op het verkeer te concentreren.

'Wie was dat?', vroeg Bruno vanaf de achterbank.

'Dat was Ajax. Of Felix daar wil komen voetballen.'

'Echt?'

Bruno is Felix' oudere broer. Hij voetbalde ook bij AFC. Bruno is een totaal andere voetballer dan dat ik vroeger was. Ik

wilde Johan Neeskens zijn en ik maakte zelden een doelpunt. Bruno is een rechtsbuiten met een verfijnde techniek. Hij scoorde juist veel, bij voorkeur met kunstzinnige stiftjes of Zlatan-achtige hakballen achter het standbeen langs. Weergaloze voetballer, met veel meer talent dan zijn vader. Nadat de mededeling 'Ajax wil dat Felix daar komt voetballen' tot hem was doorgedrongen, bleef het heel lang stil op de achterbank.

'Hé liefje, moet je nou eens horen: ik word net gebeld door Ajax. Of Felix daar wil komen spelen.'

'Niet waar,' zei Kabul.

'Wel waar,' zei ik. 'Door dat potje van laatst. Niet aan hem vertellen. Dat wil ik doen.'

Maar nog voordat ik thuis was om het grote nieuws te presenteren, ging opnieuw de telefoon. Dit keer was het Peggy de Hond, van de AFC-jeugdcommissie.

'Ik hoor net dat Ajax heeft gevraagd of Felix daar wil komen spelen.'

Ik ging eens even lekker zitten om de gelukwensen in ontvangst te nemen.

'Daar zijn we dus he-le-maal niet blij mee,' ging Peggy verder. 'Hoe kan Ajax daar nou zó laat mee komen aankakken? Ze hebben gewoon hun huiswerk niet gedaan. Ze zijn vergeten om een keeper te scouten, en nu gaan ze op basis van één zo'n wedstrijdje Felix benaderen. Ja, ze leggen gewoon hun probleem bij ons neer. Ze maken zo'n jongetje helemaal gek,

en nu hebben wij dus volgend seizoen geen keeper voor de F1.'

Ik probeerde iets te zeggen, bijvoorbeeld 'er lopen toch nog wel meer keepers bij AFC rond?', maar Peggy was me voor.

'Eerst bellen ze jullie, en daarna bellen ze ons. Noemen ze dat samenwerking? Wij zitten met de gebakken peren. Hebben jullie al een beslissing genomen?'

'Eh, nou nee. Felix weet er nog niks van.'

Dit leek Peggy iets vriendelijker te stemmen.

'Felix wordt bij ons keeper van de F1 hè, volgend seizoen. En bij Ajax hebben ze hem gevraagd voor de F2, dat weet ik toevallig.'

'Tegen mij zeiden ze dat het voor de F1 zou zijn.'

'O ja? Nou, één ding moet je goed onthouden: als hij dan straks weer weg moet bij Ajax... dan hoeft je er niet op te rekenen dat hij weer gewoon terug kan komen bij AFC.'

'Felix, Ik moet je iets vertellen. Ajax heeft gebeld. Je mag daar komen spelen.'

'Bij Ajax? Echt waar?'

'Ja. Wil je dat?'

'Ja!'

Mijn vader is een gepensioneerde psychiater die zijn glorie-dagen beleefde in de zestiger en zeventiger jaren. Een verstandige en zachtaardige man. Hij had een andere, verrassende kijk op het onderwerp Ajax.

'Oóóóh god, daar moet je natuurlijk he-le-maal niet aan

beginnen! Dat is vréselijk, die kadaverdiscipline, die prestatiecultuur, dat is toch wálgelijk. Nee, dat moet je ab-so-luut niet doen.'

'Ja. Maar Felix wil het heel graag.'

'Nou, daar moet je gewoon niet naar luisteren. Nee... dat is afschuwelijk. Dan kom je in zo'n sfeer van straf en angst terecht, en als hij dan straks weer weg moet, levert dat alleen maar ellende op. Nee. Níet doen.'

Ik begon nu te twijfelen. Misschien was het toch inderdaad niet zo'n goed idee, dat Ajax. Veel voetbalvaders zullen het zich misschien niet kunnen voorstellen en ik was zelf ook verbaasd. Ik bedoel: gevraagd worden om voor Ajax te spelen is iets waarvan je alleen maar kunt dromen. Tienduizenden jongetjes willen het en er zijn maar een paar plekjes beschikbaar, voor die paar uitzonderlijk getalenteerde voetballertjes. Als je daar dan opeens bij mag horen... En als je eenmaal bij Ajax speelt, dan is de kans toch wel exponentieel toegenomen dat je ooit ook echt in Ajax 1 speelt. Je traint op hetzelfde complex, in dezelfde outfits als de grote jongens, je zit in de kleedkamers die zij ook gebruiken. En als je eenmaal ruikt aan het eerste van Ajax, hoewel van een afstandje, dan is een transfer naar Barcelona of Manchester United toch ook niet meer zó gek... Of een selectie voor het Nederlands Elftal... Dat naar het WK gaat, en de finale haalt...

Zo is het wel: als je zoon gevraagd wordt door Ajax, staat hij eigenlijk al met de Wereldbeker te zwaaien. Je weet wel,

op zo'n boot die een rondvaart maakt door de Amsterdamse grachten, terwijl hordes prachtige vrouwen, dronken van geluk, zich als lemmingen in het grachtenwater stortten. Daar zeg je geen nee tegen, als vader die het beste met zijn zoon voorheeft. Toch?

Maar nu had ik opeens te maken met een verongelijkte Peggy de Hond van AFC én met steekhoudende argumenten van een verstandige, wat oudere man, een combinatie die ervoor zorgde dat ik het allemaal niet meer zo zeker wist. Gelukkig mengde mijn zus zich via sms in de discussie.

Je kan beter spijt hebben van iets dat je gedaan hebt, dan spijt hebben van iets dat je niet gedaan hebt.

Ook kreeg ik advies van de twee mensen waarmee ik een innige vriendschapsband deel die voor een belangrijk deel gebaseerd is op eindeloos gezever over voetbal in het algemeen en Ajax in het bijzonder, Tjeue en Aap. Tjeue noemde Felix al jaren *Velibor*, naar de roemruchte verdediger Velibor Vasović die eind jaren zestig en begin zeventig bij Ajax speelde. Een bijnaam die nu in één klap een heel stuk passender was geworden. Het advies van Tjeue bestond eruit dat hij op fluisterton *Velibor* prevelde en daarbij dromerig in de verte staarde.

De volgende dag zat ik met Aap (ook bekend als *de Nachtbunzing*) te eten in de Oesterbar op het Leidseplein. 'Je zoon speelt bij Ajax! Dat is toch geweldig? Ober! Mag ik de wijnkaart? Zijn zoon speelt bij Ajax.'

Zoals gebruikelijk had Aap er weinig aanleiding voor nodig

om je het gevoel te geven dat dit geen normale doordeweekse dag was, maar dat er geschiedenis werd geschreven. En dat dat begeleid moest worden met een uitstekende rode wijn, zo'n fruitige, licht van kleur, die je bij voorkeur een beetje gekoeld moet drinken (en die ik meestal moest afrekenen, maar dat kon me doorgaans weinig schelen, en vandaag al helemaal niet). Het was toch ook ongelooflijk: mijn zoon speelde bij Ajax!

Iets minder dan twee jaar na dat eerste telefoongesprek zat ik opnieuw in een auto, ik reed in een elektrisch Car2Go-wagentje over de ringweg. Een traject dat ik de afgelopen twee jaar honderden keren had gereden, heen en weer naar de Toekomst. Deze keer verwachtte ik een telefoontje. De procedure was al via WhatsApp én via e-mail bekendgemaakt:

Beste ouder/verzorger,

Deze week worden voor wat betreft de spelers van de onderbouw de beslissingen genomen over het wel of niet doorgaan bij Ajax. Met deze mail wil ik graag aangeven hoe we e.e.a. gaan organiseren.

Op donderdag 23 april, tussen 10.00u en 11.00u, zullen de spelers die NIET doorgaan bij Ajax worden gebeld door de mentor. Dit doen we om spelers en ouders de kans te geven de eerste teleurstelling in huiselijke kring met elkaar te delen.

Op vrijdag 24 april zal na de training (tijdstip wordt ook door de mentor aangegeven) vervolgens het gesprek met de mentor plaatsvinden. In dit gesprek zal de mentor een inhoudelijke toelichting geven op het besluit.

Voor spelers die WEL doorgaan bij Ajax zullen de mentoren een afspraak voor het eindgesprek maken. Dit eindgesprek zal na het weekend plaatsvinden.

Ik hoop u voor dit moment voldoende te hebben geïnformeerd. Mochten er toch nog onduidelijkheden zijn m.b.t. bovenstaande, bel of mail mij dan gerust.

Met vriendelijke groet,

Michel Hordijk, Coördinator Ajax Onderbouw

Het was de voorgaande maanden al duidelijk geworden dat de kans om 'door te gaan' niet zo groot was. Twee van de drie keepers in zijn groep zouden doorgaan naar het volgende seizoen, één moest sneuvelen. En je hoefde geen verstand van voetbal te hebben om te zien dat de andere twee keepers groter en sterker waren, meer ballen tegenhielden (niet onbelangrijk voor een keeper) en minder slordige foutjes maakten tijdens de wedstrijd. Ik maakte me geen illusies.

Volgens de brief zou tussen tien en elf uur het eventuele zwaard van Damocles, in de vorm van een telefoontje van Hordijk, vallen. Ik speelde een toneelstukje voor mezelf, waarin ik speelde dat ik onverstoort mijn dagelijkse dingen deed, en niet continu gespist was op de ringtone van mijn telefoon.

Om half tien was ik een uurtje gaan sporten. Om half elf keek ik op mijn telefoon, en er stond niks in de display, dus ook niet *Gemiste oproep: Michel Hordijk*. Ik ging verder met het toneelstuk, nam een douche, kleeedde me aan en keek opnieuw op mijn telefoon. Nog steeds niks. Om kwart voor elf stapte ik in de auto en reed ik via de Bos en Lommerweg de Ringweg op, de telefoon in mijn hand. De klok op het dashboard liep één minuut voor. Om 10.51 uur begon ik me in te beelden dat Felix door het oog van de naald was gekropen. Misschien hadden ze komend seizoen tóch drie keepers nodig in plaats van twee. Misschien had één van de twee andere keepers een onvergeeflijke faux pas begaan – de auto van Sjaak Swart bekrast, een kantinemedewerker gemolesteerd of het klokje van El Ghazi uit de kleedkamer weggenomen, en was er op die manier een plaatsje vrijgekomen. Misschien mocht hij als late leerling uit november nog een jaar in ‘onder 10’ blijven spelen.

Om 10.56 ging de telefoon. Kabul. ‘Hoi. Michel Hordijk heeft gebeld.’

In Piet Keizer

Rob Wielaert, een van de meest kleurloze voetballers die ooit een Ajax-shirt droeg, was in een interview aan het klagen over het gebrek aan interesse dat trainer Jol voor hem aan de dag legde. 'Hij praat nooit met me,' zei Rob verongelijkt. 'Het enige dat hij af en toe vraagt, is "Hoe zijn de beentjes?" en dan kijkt hij me er niet eens bij aan.' Rob was kort daarvoor zijn basisplaats kwijtgeraakt, en ik geloof niet dat het na dit huilerige interview ooit nog iets is geworden met zijn voetbalcarrière.

Ik heb bewondering voor Jol en zijn inzicht in de psyche van de profvoetballer. Hij beheerst de kunst van de subtiële vernering tot in de finesses en kan daarmee het zelfvertrouwen van een volwassen man volledig ondermijnen.

'Hoe zijn de beentjes?' was ook onderdeel van het vaste zaterdagochtendritueel dat ik met Bruno had. Ik stelde hem die vraag altijd wanneer ik met hem in de auto op weg was naar een wedstrijd. Niet om zijn zelfvertrouwen volledig te ondermijnen, maar gewoon voor de gezelligheid. En ik vond het prettig om hem daarbij net iets te stevig in zijn linker dij-

beentje te knijpen. Dat kon doordat hij in zijn voetbaltenue, in korte broek dus, naast me in de auto zat. Ja, de spelertjes komen tegenwoordig in hun tenue naar de wedstrijd. Ik vind dat jammer, want daarmee wordt een belangrijk deel van het zaterdagochtendvoetbalritueel om zeep geholpen. De wedstrijd is belangrijk, maar het gedoe eromheen en de voorpret zijn dat evenzeer.

Toen ik Felix' leeftijd had begon de wedstrijd eigenlijk al op vrijdagavond, wanneer de voetbaltas zorgvuldig werd ingepakt. De kicksen werden gepoetst met een reuzel-achtige substantie om te voorkomen dat het soepele zwarte leer veranderde in onbuigzaam, stug, scheurend karton (kicksen waren destijds gemaakt van zwart leer, niet van fluorescerend roze kevlar). We kwamen in onze gewone kleren naar de wedstrijd, niet in ons tenue. We kleedden ons bedaard om, terwijl de leider en coach de tactiek bespraken. De scheenbeschermers, destijds gewoon twee stukken hard kunststof (en dus geen ergonomisch gevormde *sleeves* op basis van ruimtevaarttechnologie), werden op hun plek gehouden door eerst de sok eroverheen te trekken en vervolgens papieren schilderstape onder en boven de scheenbeschermers om het been te wikkelen. Die sok was door de vele wasbeurten hard en stug geworden. Alle elasticiteit was uit het textiel verdwenen en de voet moest er met kracht in gewurmd worden. Een onprettige sensatie. Nadat je je had omgekleed haalde je een klein potje tijgerbalsem tevoorschijn, zodat je met professioneel glimmende dijbenen het veld op kwam. Die menthol-achtige geur van tijgerbalsem was

lekker. Ik hoef het maar te ruiken of ik zie mezelf weer zitten, tussen de tweelingbroertjes Duis (gave techniek), Nieuwenhuis (verwoestend schot), Schröder (kon niet voetballen maar vader zat in het bestuur) en Heisterkamp (keeper).

Dat is dus allemaal niet meer. De heertjes komen gewoon in wedstrijdkleding naar de club en gaan ook vaak gewoon weer in datzelfde tenue, zonder gedoucht te hebben, naar huis. Oké, er wordt tegenwoordig bijna alleen nog maar op kunstgras gespeeld. Soms kom je ergens diep in de polder nog wel eens een echt veld tegen. Dat vinden de jongetjes dan 'vies'. Zwart van de modder het veld af komen komt dus bijna niet meer voor en douchen is dan ook niet zo heel noodzakelijk. Maar toch: fris gedoucht met natte haren smaakt dat broodje kroket in de kantine toch lekkerder.

'Tegenwoordig gaan alle wedstrijden gewoon door, ook als het heel erg geregend heeft', is het argument dat voorstanders van kunstgras aanvoeren. Dan begrijp je het dus niet. Bellen naar het speciale telefoonnummer, waar een antwoordapparaat uitsluitse gaf, spelen of niet spelen, dat was ook onderdeel van het ritueel.

Gelukkig worden de tradities bij Ajax zorgvuldig in ere gehouden en begrijpen ze daar het belang van de rituelen rond een wedstrijd of een training wél. Er wordt zelfs een flinke schep bovenop gedaan. De eerste bijeenkomst van het seizoen vond plaats in één van de kleedkamers op de Toekomst, waar de ouders werden toegesproken door de trainer en de leider van

de Fr. Deze sessie was helemaal gewijd aan het protocol, een reeks voorschriften waaraan ouders en spelers zich dienden te houden. In een hoekje van de kleedkamer zat ik stilletjes te genieten.

Al voordat er een woord was gesproken werd je in de juiste stemming gebracht: de kleedkamers hebben geen nummers, zoals je dat bij de meeste clubs tegenkomt ('we zitten in 4'), maar namen van legendarische Ajax-spelers. Als er op de Toekomst een kleedkamer naar je is vernoemd, dan weet je dat je niet voor niets hebt geleefd. Er is bijvoorbeeld géén kleedkamer vernoemd naar Rob Wilaert. Tijdens deze bespreking zaten we in Piet Keizer. Een man die voor zover ik weet nooit klaagde over de manier waarop Rinus Michels met hem praatte.

Alle aanwezigen (geen kinderen, alleen een groepje verwachtingsvolle ouders) hadden bijna de hele zomervakantie vol verwachting uitgekeken naar dit moment. Nu ging het allemaal écht beginnen. Om maar geen misverstand te laten bestaan over wat er belangrijk is, begon de 'voorbereiding op het seizoen' al weken eerder dan de school, en hadden we ons verblijf in Italië aangepast aan het trainingsschema dat we van coördinator Michel Hordijk gekregen hadden. Vakantie, dat is iets om heel even uit te rusten van het voetbalseizoen. En er is geen reden om die periode langer te laten duren dan strikt noodzakelijk. Niemand vond dat een probleem. De meeste ouders zouden ook bereid zijn geweest om hun hele vakantie in een tentje op de parkeerplaats van sportpark de Toekomst door te brengen.

We moesten dus eerder terugkomen uit Italië, maar er werd wel een heerlijke worst voor je neus gehangen om je terug te lokken naar Nederland: *De Kledinguitgifte*. De Kledinguitgifte, meteen op de allereerste officiële dag van het Ajax-seizoen, is een traktatie voor voetbalshirtjes-fetisjisten zoals ik. De spelers krijgen een enorme tas, met Ajax-logo erop, die vol zit met spullen. Kledingsponsor adidas doet enorm zijn best om het jeugdige keurkorps er piekfijn bij te laten lopen. 's Avonds stalden Felix en ik de inhoud van de tas uit op de vloer van de woonkamer. Twee verschillende keeperstenues. Trainingspakken met lange broek, met korte broek, met korte mouwen, met lange mouwen, alles in twee- of drievoud, want anders is er voor de moeders natuurlijk niet tegenop te wassen. De nieuwste en duurste modellen adidas-kicksen en -zaalvoetbalschoenen, loopschoenen, twee paar professionele scheenbeschermers, een bidon (bij Ajax consequent uitgesproken met de klemtoon op de eerste lettergreep, dus *bídon*), keepershandschoenen (twee paar, mét of zonder *fingersave* al naar gelang de voorkeur), badslippers, regenjacks en winterjas (één van de trainingspakken wordt in Ajax-jargon aangeduid als het 'hotelpak': 'Graag om 7.30 uur verzamelen in hotelpak').

De Kledinguitgifte was een logistieke uitdaging, want de jongetjes moesten (bij de afdeling 'facilitair') de juiste maten aangemeten krijgen. Nadat de jongetjes hun gloednieuwe spullen hadden aangetrokken werd er een teamfoto gemaakt, een *photo opportunity* voor de ouders (en grootouders, vrienden en bekenden) die zich met hun smartphones achter de fotograaf

posteerden om de plaatjes vervolgens onmiddellijk op Facebook te zetten (ja, ik ook), stiekem hopen op de bewondering en afgunst van vrienden die op dat moment nog ergens op een strand hun tijd lagen te verdoen. Het was hartje zomer, er heerste een vrolijke opwindning op het sportcomplex. Voor veel ouders en spelers (waaronder Felix en ik) was alles nieuw. Dit was een dag waarop de naam van het sportcomplex, de Toekomst, goed gekozen leek.

Voor de groep die in Piet Keizer bijeen was gekomen, stonden Dennis de Haan en Joop Leeuwendaal. Dennis de Haan is een voormalig jeugdspeler van Ajax, en inmiddels al zestien jaar trainer van de jongste jeugd. Een kleine, graatmagere man met een ingevallen gezicht, die vanaf deze eerste kennismaking door *Kabul De Dood van Pierlala* werd genoemd (niet tegen hem natuurlijk, maar achter zijn rug). Joop Leeuwendaal is vooral bekend als zanger van het lied dat bij elke thuiswedstrijd door de Arena schalt (*Ajax één, rood-witte schare, dappere strijders, fier en koen. Geen club die ons kan evenaren. Rood en wit wordt kampioen*). Hij is een van die tientallen, misschien wel honderden vrijwilligers die in ruil voor een Ajax-trainingspak en een stapeltje consumptiebonnen zich drie slagen in de ronde werkt voor zijn grote liefde. Joop stapt al meer dan tien jaar, meerdere keren per week, op zijn scooter om in weer en wind langs de lijn te gaan staan bij de FI, als teamleider. Naast het regelen van praktische dingen rond het team, bestaat zijn taak er vooral uit dat hij twintig keer per wedstrijd tegen het jonge-

tje dat rechts voorin speelt roept dat hij 'het breed moet houden' en 'nou eindelijk eens gewoon aan de zijlijn moet komen voetballen'. Met een stem die – als geoefende zanger – over het hele complex schalt, licht geïrriteerd over zoveel hardleersheid en met onvervalst Mokumse tongval.

Dennis en Joop 'doen' al een jaar of tien samen de F1, en dat was te merken. Als een ingespeeld duo vulden ze elkaar aan. De ouders hingen aan hun lippen.

'Welkom bij Ajax. Een heel spannende dag natuurlijk vandaag voor de kinderen. Het wordt nu een beetje echt hè, allemaal. Nou, ik ben dus Dennis de Haan, al zestien jaar trainer van de F1. Vroeger zelf ook bij Ajax gevoetbald en daarna dus een beetje het trainersvak in gerold. En naast me staat Joop, met wie jullie dit seizoen een heleboel te maken gaan krijgen, als leider van de F1.'

Joop keek met een licht spottende blik naar de toehoorders en knipoogde, niet naar één iemand in het bijzonder.

'Ja ik ben dus Joop, ik doe dit al tien jaar samen met Dennis. Voor alle praktische dingetjes rond het team moet je bij mij wezen. Daarom heb ik hier een lijstje met jullie namen en gegevens, die laat ik effetjes rondgaan, dan kunnen jullie even controleren of het klopt allemaal. En ik heb hier het huishoudelijk reglement, dat moeten jullie allemaal uit je hoofd leren en dan is er volgende week een overhoring.' Opnieuw knipoogde hij. Een deel van de ouders lachte, een ander deel staarde hem met open mond aan. Nadat iedereen een A4'tje had gekregen, ging Joop verder.

‘Voor jullie zijn wij natuurlijk gewoon Dennis en Joop. De kinderen noemen ons meneer De Haan en meneer Leeuwen-
daal. Dat vinden sommige mensen ouderwets, maar zo doen
we dat nou eenmaal bij Ajax.’

‘Of trainer,’ vulde Dennis aan.

‘Ja, of trainer, of leider, dat mag natuurlijk ook. Zoals jul-
lie weten is het drie keer trainen. Op maandag, woensdag en
vrijdag. Op dinsdag is er ook nog een facultatieve training,’
zei Joop.

‘En die is dus echt facultatief hè, daar hoeft je echt niet naar
toe te komen,’ ging Dennis verder. ‘Wij realiseren ons ook
dat het voor jullie met brengen en halen en de combinatie
met werk en misschien nog broertjes en zusjes ook een flinke
belasting is, dus die dinsdag is echt vrijwillig. Dus niet dat je
denkt dat je daar later op wordt afgerekend of zo, dat je wel of
niet op de dinsdagtraining bent geweest.’

‘Nou, maar ik hou het wel allemaal bij hoor, daar heb ik een
speciaal boekje voor,’ zei Joop. Knipoog.

‘Maar alle gekheid op een stokje,’ zei Dennis, ‘Ajax is geen
gewone club. En het gaat hier allemaal iets serieuzer dan bij
een gewone club. Er zijn twee dingen die wij heel belangrijk
vinden. Je komt op tijd. Dat is één. En je zorgt dat je spullen in
orde zijn. Dat is twee. De Ajax-kleding is bedoeld om bij Ajax
te gebruiken. Wij begrijpen wel dat het verleidelijk is om ook
in je vrije tijd in een Ajax-trainingspak rond te lopen, maar dat
is absoluut niet de bedoeling.’

‘Ja, dat was mooi laatst,’ zei Joop met een grijns. ‘Was een

speler naar de Efteling geweest, in zijn Ajax-trainingspak. Daar komen we toch niemand tegen, dachten ze, dan kan het wel. Had z'n moeder foto's op Facebook gezet. Niet zo slim.'

Dennis: 'En dan wordt daar dus wel werk van gemaakt. Het mag niet. Klaar. Bij de trainingen zijn de kinderen een halfuur voor het begin voor de training in de kleedkamer, in hun gewone kleren. Dat lijkt lang, maar wij hebben de ervaring dat die kinderen van alles in hun hoofd hebben als ze hier aankomen, ze hebben misschien wel van alles meegemaakt op school. En dan is het lekker dat ze even een rustmomentje hebben voordat de training begint. De kinderen moeten zelf een bidon met water meenemen naar de training. En na de training moeten de kinderen altijd douchen. Geen uitzonderingen. Zijn daar nog vragen over?'

Geen vragen. Joop liet het voorgaande even bezinken voordat hij verderging. 'Wat heel veel mensen gek vinden, is dat je hier niet mag komen kijken naar de training. En dat is niet omdat het geheimzinnig is of zo. Maar zo kunnen we in alle rust met de jongens werken. Als ze een keer een schop krijgen en hun moeder staat langs de kant, dan gaan ze zich heel anders gedragen. Dan gaan ze op de grond liggen janken, maar als hun moeder er niet is, dan staan ze gewoon weer op. Heel gek is dat. En als hun vader er staat, gaan ze elke keer als ze een leuke actie maken naar hun vader kijken, zo van 'heb je dat gezien pa?', en dan zijn ze dus de hele tijd met andere dingen bezig. Vroeger mocht iedereen komen kijken, maar daar zijn we mee gestopt. En dat bevalt prima.' Knipoog.

‘Wat wij ook vaak merken, is als de kinderen te laat naar bed gaan. Het is natuurlijk best een belasting, dus het is heel belangrijk dat ze genoeg slaap krijgen,’ zei Dennis.

Joop: ‘En we hebben het meteen in de gaten hoor, als ze laat naar bed gaan. Dan zeg ik gewoon: heb je die goal van Messi gezien gisteravond? En dan roepen ze ‘ja’ in hun enthousiasme, en dan weet ik genoeg, want die goal viel om kwart over tien.’ Knipoog.

Dennis: ‘Over twee weken hebben we al het eerste toernooi, in Appingedam. Dan gaan we op vrijdag weg en slapen de kinderen bij een gastgezin, dat is best spannend voor de kinderen, zo’n nachtje weg. We hebben later in het seizoen een toernooi op Texel. Dan denken de kinderen echt dat ze naar het buitenland gaan, op de boot en zo. Dat is een heel mooi toernooi, daar gaan we al heel lang elk jaar naar toe.’

Joop: ‘Dat vergeten die kinderen nooit meer. Laatst kwam Stefano Denswil nog naar me toe. “Weet u nog leider, dat toernooi op Texel?” Die jongen speelt nu in de Arena tegen AC Milan, maar hij heeft het nog steeds over Texel. We komen altijd bij hetzelfde hotel. Heel leuke mensen. Goed eten. En dan zeggen die kinderen nog weleens dat ze iets niet lusten, zo van ‘leider, ik lust geen sla’. Nou, ik kan je vertellen, bij Joop eten ze wél sla.’